

Minningarorð um ommu, Kirstin Olsen, fødd Holm

Sum tíðin gongur skjótt. Nú á jólum gekk tað upp fyri mær, at hetta longu vóru onnur jól uttan ommu mína á Toftum. Hetta fekk meg at hugsavnað meg um ommu og lívið saman við henni, og fekk eg tá hesar reglur festar á blað.

Øll, ið kendu ommu, vita, at hon var ein megnar kvinna – sterk, sjálvstøðug, og við einum stórum hjarta á røttum stað. Omma var av Argjum. 20 ára gomul giftist hon abba og flutti inn á Toftir, ið var heimbygd hansara. Tey fingi fimm børn: Helena, Nina, Jenhild, Jens og Marnhild. Jenhild gjørdist tó einans fáar tímar gomul. Sum elsti sonur, ið hevði sítt dagliga yrki á sjónum, yvirtók abbi miðskeiðis í sekstíárunum garðin uppi á Regni, eftir pápa sínum. Til garðin hoyrdu fyra mjólkneyt og á leið 100 áseyðir. So umframt heimið og børnini, var omma einsamøll um at røkja garðin, tá ið abbi var burtur. Í og við at neytini skuldu mjólkast, áðrenn arbeiðið sum heimahjálpið byrjaði, vóru dagarnir hjá ommu ofta bæði langir og strævnir, og bóru hendurnar á henni eisini vitnisburð um harða arbeiðslívið. Hóast tað, vænti eg ikki, at nakar kundi seta fingurin á nakað, ið omma lat úr hondum. Hon var so sera røkin.

Tað sigst, at menniskja hevur eitt ella fleiri av fimm kærleiksmálum. Eitt av kærleiksmálum hjá ommu var uttan iva at geva. Einkin var so vist sum tað, at tú fórt ikki tómhentur avstað aftan á eina vitjan hjá ommu. Hetta var ofta peningur ella góðgæti. Men gávur sum til dømis smurt breyð í breyðkassanum, ið hon hevði smurt í døgurðatímanum, klár til okkum ommubørn, um vit komu niðan til tey aftan á skúlatíð, vóru eisini kærleiksgávur, ið vístu, at hon altíð hevði síni kærú í tonkunum.

Í einum og hvørjum samfelag finnast børn og vaksin, ið eru fyri vanbýti. Tað verið seg av persónligum, sosialum ella fíggjarligum orsökum. Til hesi royndi hon altíð at geva góðar lottur, og vildi altíð gera hvíldarløturnar millum arbeiðsuppgávurnar góðar. Eg minnst, orsaka av traktorinum hjá abba, at tað altíð var ein riðil av børnum við í bønnum, tá ið vit hoyggjaðu, og hevði omma tí altíð nokk av Club og trikantað

sunkist við. Í millum avseturnar varð tíð til ein søtan bita, og bjóðaði omma altíð teimum børnunum, ið hildu seg aftast í køini, at fáa sær fyrst, meðan vit onnur so fitt máttu bíða í tolni. Eg minnst eisini, at um dagurin hevði verið serliga langur, kundi omma bjóða til nakað so forkunnugt sum pylsur og eplamør frá Kiston, tá ið komið var heim aftur. Eisini her vórðu tey børn, sum í gerandisgdegnum ofta vóru fyri vanbýti, bjóðaði við til festmáltíðina. Soleiðis var tað, har ið omma ráddi.

Á sama hátt vóru tað eisini vaksin við serligum avbjóðingum, ið gingu inn til ommu á degi og á nátt. Millum annað vitjaði ein eldri maður ommu hvønn dag, og líka til eg var hálvvaksin, helt eg hann vera nærmasta familja; men í veruleikanum var hann ein einsamøll sál, ið kendi seg vælkomnan í heimið hjá ommu og abba. Um náttina kundi eisini banka á dyrnar, og tá vóru tað kaldir og svangir drykkjumenn, ið vístu at omma fór at sýna teimum næstakærleika. Hon lovaði teimum altíð inn og borðreiddi fyri teimum við tí besta, ið hon átti, hóast

hon hevði ein strævnan dag fyri framman. Henni dámdi betur at vita, at teir sótu heitir og mettir inni hjá sær, enn at teir møguliga gingu úti, kaldir og svangir.

Undir lesnaðinum arbeiðdi eg á einum skeinkistaði í Havn, Kagganum. Onkursvegna himpraðist eg við at siga ommu hetta. Væntaði ikki, at henni fór at dáma, at eg arbeiðdi slíkt stað. Men arbeiðstíðirnar hóskaðu væl saman við lesnaðinum, og lønin var góð. Tá ið eg hevði arbeiðt har í nakrar mánaðir, bar ikki til at goyma tað fyri ommu longur, og við bivandi rødd segði eg henni sum var. Svárið, “Tað verður Kaggin ikki eitt verri stað av”, er ongantíð farið frá mær aftur. Hetta svárið lýsir ommu so sera væl. Í staðin fyri at siga, at eg gjørdist eitt verri menniskja av at arbeiða í Kagganum, valdi hon at siggja tað soleiðis, at Kaggin møguliga gjørdist eitt betri stað við mær – at eg hevði nakað gott at geva øðrum. Eg var sjálvsagt sera glað fyri hetta svárið, bæði tí at tað ikki var dømandi, men ikki minst tí at tað var viðurkennandi. Omma kendi frið og hvíld í síni persónligu gudstrúgv. Tí

veit eg, at svárið eg fekk frá henni hendan dagin, var hennara máti at leggja kristna boðskapin í ommudóttirina.

Omma og abbi vóru eitt ómaka par upp á allar mátar. Av útsjónd var omma ljós og høg, meðan abbi var myrkur og lágur. Av sinni var omma still og álvarsom, meðan sinnið hjá abba var tiltikið lætt og ljóst. Júst hesin ymiskleikin var teirra styrki, og nakað, ið tey virðismettu høgt hjá hvørjum øðrum. Kærleikin teirra millum var sterkur. Omma vísti sín kærleika til abba við gerðum, meðan abbi ikki smæddist við at seta orð á sín kærleika. Á eini hugnaløtu á Vesturskin, har tey bæði búðu teirra seinastu tíð á fold, tók abbi orðið og greiddi frá, hvussu hann av fyrstan tíð hevði hitt ommu, og síðani var fallin fyri hesari framúr flottu og stásiligu argjadamu. Tað, sum tó lá honum allarmest á hjarta at fortelja, var, at hóast tey bæði nú vóru uppi í áttatíárunum, var hon enn hansara hjartans kær. Tá ið abbi knappliga gjørdist alvorliga sjúk, og sjúkrabilurin kom eftir honum, bað hann portørarnar steðga, tá ið teir

bóru hann framvið har, omma sat so stúrin. Abbi hevði fingið iltslangu frá portørinum, og segði hann tá við ommu, “nú skalt tú fáa ein oxygen muss, tað hevur tú ikki fingið fyrr”. Abbi doyði fáar tímar seinni, og omma sá hann ikki aftur á lívi, men við hesum fingi tey teirra seinasta lítla látur.

Omma var sera góð við øll síni ommubørn, men elsti ommusonurin, Jákup, átti eitt heilt serstakt pláss í hennara hjarta, og gekk hesin kærleikin báðar vegir. Jákup var líkur teimum áðurnevndu børnum ið hon hevði serliga umsorgan fyri. Jákup stamaði nokk so illa og hevði eisini niðurfalssótt (epilepsi), ið gjørdi lívsleið hansara tyngri enn hjá teimum flestu. Páskadag í 2010 fór Jákup, sum so ofta áður, yvir til Toftavatn at ganga túr við hundinum. Við Toftavatn fekk hann líkfall, datt í vatnið og druknaði, einans 25 ára gamal. Øll vit, ið vóru góð við Jákup, stigu inn í sorgarinnar mjørka hendan dagin, men sum tíðin leið, máttu vit ásanna, at omma hevði trupult við at finna út-aftur. Á seinastu ferð Jákups her á jørð mannaði hon seg upp, men hon varð ongantíð hin sama aftur. Í stóran mun mistu vit ommu saman við Jákupi.

Tá ið omma andaðist, var hon mett av døgum, og vit unna henni so innarliga endaliga friðin. Vit eru óendaliga takksom fyri, at hon var okkara, og minnini eru okkum ómetaliga kær.

Vit vilja her nýta høvið til at bera eina hjartans tøk til starvsfólkið á Vesturskin á Toftum. Vit takka fyri alt gott, men allarmest fyri tykkara kærleika til ommu og abba okkara. Samstundis vilja vit takka øllum, ið sýndu okkum samkenslu og hjálpti okkum í samband við jarðarferðina hjá ommu.

Góða elskaða omma: Takk fyri alt ið tú vart fyri meg og míni. Hví í friði, góða.

Lítla Kirstin